

“No voler immersió en un país amb immigració demostra ignorància i mala fe”

Til Stegmann és catedràtic de filologia romànica de la Universitat de Frankfurt. Com a sociolingüista de llarga trajectòria, constata que la immersió és el model didàctic i pedagògic més eficaç.

EL TEMPS

—Un tribunal de justícia ha d’obligar un país a canviar un model educatiu que fa més de dos decennis que funciona, i que fou acordat per unanimitat al Parlament de Catalunya, perquè tres famílies que militen en un partit ho reclamen?

—És completament idiota. Els juristes del TSJC que han dictat la interlocutòria no tenen ni la més mínima idea de pedagogia ni de sociolingüística. Decidir que un país amb tanta immigració com Catalunya no apliqui plenament el model més efectiu per aconseguir que tothom aprengui bé el català —a més a més, és clar, de espanyol, l’anglès, el francès, l’alemany o qualsevol altra llengua— és una mostra d’ignorància que espanta qualsevol sociolingüista, tingui la ideologia política que tingui. No voler aplicar la immersió en un país amb tanta immigració demostra ignorància i mala fe. S’havia d’haver pensat

—i és evident que ni aquests juristes ni els del Tribunal Suprem no ho han pensat— que s’ha comprovat científicament que un nen que tot el dia parla amb la seva família i amics en espanyol, amazic, romanès o qualsevol altra llengua necessita que almenys totes les hores de l’escola siguin en català, perquè el pes que hi té la llengua familiar és tan gran que mai no arriben dominar bé el català si no és amb la immersió. Qualsevol pare hauria de desitjar que el seu fill tingués el millor futur professional possible i, en el cas de Catalunya, que pugui ser completament hàbil a expressar-se, escriure i llegir. Però sembla que no és el cas d’aquestes tres famílies.

—Es poden fer excepcions amb aquests tres nens?

—Sí, de fet, no calia anar als tribunals, perquè tenen el dret que els seus fills siguin educats en castellà a Catalunya, només cal que ho demanin. Si algú vol

que el seu fill tingui l’escolarització en castellà, doncs se li proporcionaran els mestres adients, però quedaran separats del 99,5% de la població per la seva falta de competència lingüística. Si els pares són tan rucs de voler això per als seus fills, és la seva decisió. I pobres fills, que seran sacrificats per la ideologia política dels pares.

—Els demandants asseguren que no hi ha política al darrere, sinó que se’ls imposa el català, i que els seus fills creixeran sense dominar la llengua espanyola. Dues de les tres famílies militen a Ciutadans.

—És ideologia política i ignorància supina en pedagogia. Els qui ensenyem a ensenyar, perquè formem estudiants per a ser mestres, sabem que la immersió és didàcticament i pedagògicament una eina ideal. Malauradament, alguns pares s’estimen més fer servir els seus fills per a fer política, i privar-los de la millor educació. Quant al nivell d’espanyol dels nens catalans, és manifestament superior. Es podria fer una senzilla prova representativa amb alumnes catalans i extremenys o andalusos, per exemple, i els resultats ja són sabuts. L’objectiu d’aquestes famílies, al servei de C’s i PP, és danyar la situació pacífica de convivència, en comptes de preocupar-se veritablement del futur lingüístic de la mainada a Catalunya.

—Quins altres models d’immersió lingüística d’èxit destacaríeu?

—Alemanya n’és un exemple. Si un nen turc que viu a Alemanya no fa una immersió completa en alemany, el seu domini d’aquesta llengua serà tan deficient que tindrà una part del futur hipotecat per les seves mancances lingüístiques. I això passa en molts casos en què els nens no s’escolaritzen en un centre alemany. Els que sí que ho fan obtenen un domini perfecte de la llengua. I justament una societat que vol justícia per a tots els nens ha de procurar que tothom conegui bé la llengua del país.

Ara, el cas d'Alemanya no és el cas català, perquè l'alemany és la llengua d'un estat, i aquest estat no intenta pas esclafar el turc o qualsevol altra llengua materna dels infants.

—**El Quebec és la referència per a Catalunya?**

—Al Quebec el francès també és la llengua de l'estat, a més de l'anglès. No és com a Espanya, que l'espanyol es vol imposar i dificultar la vida al català. El Quebec és francòfon i tots els qui hi viuen saben bé la llengua d'aquest estat, a més de l'anglès del Canadà.

—**L'agressió d'un estat a una de les llengües que es parlen al seu territori administratiu, malauradament, no és pas un cas únic...**

—No, això que fa l'estat espanyol i alguns espanyols contra el català ho han fet i ho fan a més indrets. Tenim 3.000 llengües al món. Continuament hi ha llengües *superiors* que intenten amagar les altres llengües. Només hem de viatjar per l'Àfrica i l'Índia: n'és ple, de casos. No és que els espanyols siguin pitjors que tots els que dictatorialment volen imposar la seva llengua. Són dictadors que volen imposar la seva llengua, i l'únic que poden fer els catalans és lluitar i defensar el futur del català. Els catalans, malauradament, no són cap excepció. Però també hi ha dades positives: l'occità sobreviu i pren força. He estat en classes d'infants que fan immersió en occità als *calandretos* —com les *ikastolak* basques— i dominen perfectament l'occità —una llengua que es troba en una situació molt més difícil que no pas el català—, a més del francès, és clar.

—**Al Quebec hi ha hagut intents de destruir el sistema d'immersió lingüística?**

—No hi ha agressions d'aquesta mena, però s'ha necessitat molta convicció i argumentació pacífica per a implantar el model, perquè la convivència humana i social genera algun conflicte en un moment o altre. Justament, el PP i C's creen conflictes per pura ideologia política, encara que això vulgui dir passar per sobre de l'interès i el futur dels seus fills.

de la població i hi ha un 4,9% de la població amb unes altres llengües—, els fills d'immigrants tenen l'obligació d'assistir a l'escola francesa fins al final dels estudis secundaris.

Aquesta reglamentació aparentment estricta, lluny de generar una fractura social entre ambdues comunitats lingüístiques, ha cohesionat la societat quebequesa entorn d'una mateixa cultura i identitat base al marge de la llengua vehicular d'ús més habitual per un grup o comunitat. De fet, la immersió lingüística a l'escola francòfona reserva un lloc preferent a l'ensenyament de l'anglès com a segona llengua al Quebec des de la primària fins a la secundària, i a la inversa a les aules anglòfones.

El model d'escola catalana, únic i no segregat en dues comunitats, ha estat avalat pel Grup d'Alt Nivell sobre el Multilingüisme, de la Comissió Europea, que posa Catalunya i el seu model educatiu com un exemple de la gestió del multilingüisme i com

un model exportable a la resta de territoris europeus amb llengües que han hagut de suportar situacions semblants al català.

La setmana passada, la presidenta de la comissió de Cultura i Educació de l'eurocambra, la conservadora alemanya Doris Pack, advertia que separar els estudiants castellanoparlants dels catalanoparlants seria “separar el país”, i defensava que “és bo que els madrilenys que s'instal·len a Catalunya puguin parlar o entendre el català, per respecte. És una mica com els immigrants a Alemanya: no hi tenim escoles turques?”.

Fet i fet, en bona part de l'estat espanyol i d'Europa s'aplica la immersió lingüística per als alumnes que tenen llengües maternes diferents de la pròpia de la comunitat o del país. O és que un nen romanès que viu a Sevilla és escolaritzat en romanès i no pas en espanyol?

Gemma Aguilera

www.mimsueca.com

entradas.com
902 11 55 77

ServiEntrada
Bancaixa
902 11 55 77
www.bancaixa.es

22a. Mostra Internacional de Mim a Sueca
del 14 al 18 de setembre de 2011

AJUNTAMENT DE SUECA
Regidoria de Cultura

GENERALITAT VALENCIANA

Teatres
DE LA GENERALITAT VALENCIANA

compromís social
Bancaixa